

Eindelijk lagen er enkele zinnen te leven in zijn hoofd; langzaam aan kwam de aandacht. De lust om te werken om de wille van het werk greep hem aan, een groote vreugde zwol in zijn borst; hij voelde zich opdringen en overwinnen.

Margreet vermeed zooveel zij kon Thijs te ontmoeten. Ze dacht er telkens over om naar huis te gaan en niet terug te komen voor hij vertrokken was. Die gedachten aan huis gaven haar eerst nieuw verdriet. Ze stelde zich gaarne de romantische, onschuldige genoegens van vroeger voor den geest, zooals het pianospelen bij kaarslicht, met de gordijnen open en het prettige gevoel, dat men haar van buitenaf zoo kon zien zitten. Voortaan zou zij dat alleen nog in de herinnering kunnen genieten. Ze dacht aan het schilderij boven haar canapé'tje, een herder en herderinnetje onder een boom voorstellende, die zulke gekke scheeve gezichten kregen, als men er onder lag en er zoo naar keek; aan haar boekenrekje en haar snuisterijen. Dat alles leek van een ander geweest te zijn. Ze vreesde dat haar ouders haar in haar nadeel veranderd zouden vinden, trotsch en stadsch geworden, omdat zij geen lust meer zou hebben in liederen zingen en voordragen, en niet meer gretig grijpen zou naar de morsige portefeuilles. Ze dacht aan de jongelui van het kleine stadje, die ze soms zoo akelig braaf of zoo bot gevonden had, en vergeleek hen onwillekeurig met Matthijs; ze schrok van het onderscheid in indruk. De braafheid of goedmoedigheid of plompheid van al die burgerjongens leek haar nu niet meer om te minachten of te bespotten, en ze nam zich wel voor hen voortaan vriendelijk te behandelen, maar ver boven hen uit reikte toch de figuur van Thijs. Ondanks zijn gekunsteldheid vond ze hem grooter dan zij waren. Zou ooit een van hen met zulke koppigheid volgehouden hebben te willen schijnen wat hij nog niet was. Zij kon nu met een glimlach denken aan al de ver-

tooning die hij gemaakt had, aan al den opschik van woorden, waarmee hij zich behangen had en gedacht, zich mooi te maken: aan zijn citaten uit schrijvers waarvan zij zelfs den naam niet kende, aan de lessen in sterrekunde en anatomie, en wat niet al; ze had bepaald allerlei bij hem geleerd.

Ze stelde zich voor, dat zijn zuster zoo nu en dan vertellen zou hoe hij het maakte; misschien mocht ze eens een brief van hem lezen, of zou ze een portret van hem zien. Misschien zou hij eens komen logeeren, wanneer zij er nog was, en zou ze kunnen opmerken dat hij bezig was een mensch te worden. En misschien . . . , nee, daar wilde ze niet aan denken, en ze had er ook eigenlijk geen lust in.

Nu verlangde ze naar huis. Ze vroeg een paar weken vacantie en ging zoo gauw het kon. Bij het afscheid nemen van Thijs kreeg ze toch tranen in de oogen.

Thijs had het gezien; nu werden zijn gedachten weer bij Margreet bepaald. Hij had haar de laatste dagen vergeten waar ze bij zat. Zijn studie en de inspanning om er zijn aandacht bij te houden, hadden hem bijna geheel in beslag genomen. Maar den avond, nadat zij gegaan was, moest hij telkens onder zijn werk aan haar denken. Had ze nog altijd verdriet om hem? Had zij werkelijk van hem gehouden? Was zij in staat geweest liefde te voelen? Als een ontdekking kwam hem de gedachte verbluffen, dat al de dingen, waarvan hij gelezen had in zijn boeken, misschien meer dan woorden waren, meer dan dingen die men zich voorstelt. Hij voelde neiging om op te springen en dadelijk zichzelf er mee geluk te wenschen, dat hij nu tot een hooger levensplan opgeklommen was, maar toen opeens wantrouwde hij zichzelf en werd bang voor opgewondenheid. En ook voorzag hij dat er dien avond niets meer van studeeren zou komen als hij zijn vreugde liet uitbreken. Hij zat een paar minuten voor zich uit te staren; twijfel